

Og dér er jeg overbevist om, at når sanktionen er tilstrækkelig kontant, som den er i det her tilfælde – og sanktionens styrke skal jo, som hr. Gade var inde på, ses i lyset af mange års arbejde på at få håndhævet loven på det her område – når sanktionen er tilstrækkelig stærk, så vil den også virke præventivt i praksis. Og det vil betyde, at Folketinget derefter kan diskutere problemerne med dem, der i dag overtræder loven, dem, der nu bor ulovligt i deres sommerhus, og hvor vi jo alle er enige om, at der skal findes en løsning, så vi håndhæver loven, men at det skal gøres på en ordentlig og menneskelig måde.

Vi har haft et møde, hvor fru Rønn Hornbech ikke var til stede, men hvor repræsentanter for alle Folketingets partier var ovre hos mig, og ved det møde var der, bortset fra det yderste højre, tilslutning hele vejen rundt til, at nu skulle der gøres noget for retshåndhævelsen, og på det tidspunkt var forslaget kendt. Og alle regnede det da som en selvfølge, at lov- og ordenpartiet over alle lov- og orden-partier, partiet Venstre, stod ved sit ord om at medvirke til at håndhæve loven. Men det var, fordi vi havde undervurderet fru Birthe Rønn Hornbech.

Den eneste grund til, at der ikke er totalt bred tilslutning her i Folketinget, er jo fru Birthe Rønn Hornbech. Jeg håber imidlertid, at vi under udvalgsarbejdet på en saglig og fornuftig måde og i den ånd, som vi mødtes i ovre i Miljøministeriet, vil være i stand til at sætte en bom for disse ulovligheder, sådan at vi derefter kan koncentrere os om overgangsproblemerne.

Jeg vil i øvrigt sige til fru Helga Moos – som trods alt havde en noget mere afdæmpet og fornuftig stemmeføring end den, fru Rønn Hornbech har underholdt os med i dag – at de hørings svar, hun citerede fra, skal ses i forhold til det oprindelige lovforslag, der var udsendt til høring, og ikke i forhold til det forslag, vi behandler her i dag. Og mange af de bemærkninger, der er i høringssvarene, knytter sig til det oprindelige forslag og har derfor ikke helt den samme relevans, men jeg har alligevel valgt at sende dem med, for jeg synes, Folketinget skulle kende indholdet af samtlige svar.

Men jeg vil gerne sig til fru Helga Moos, at hvis det er afgørende for fru Moos og hendes parti, at vi gør det klart, at denne sag, altså forebyggelse af fremtidige lovovertrædelser, bliver behandlet for sig og bliver vedtaget for sig, og at man i et separat lovforslag tager stil-

ling til overgangsproblemerne, så er regeringen også villig til at drøfte det.

Og jeg vil også gerne sige til fru Henriette Kjær – jeg siger i øvrigt tak til fru Henriette Kjær for et virkelig godt og positivt indlæg – at hvis det er vigtigt for hende og hendes parti, som jeg forstod at det er for Kristeligt Folkeparti og andre partier, at vi slår fast, at spørgsmålet om 30-ugers-reglen, som i øvrigt bliver behandlet ved domstolene i øjeblikket, altså hvis det er vigtigt, at vi slår fast, at dette ikke kan »smugles« ind i en diskussion om det her forslag, vil jeg gerne give tilsagn om det med det samme.

Om vi på et senere tidspunkt kommer til at forholde os til det, ved jeg ikke, men jeg vil gerne give fru Henriette Kjær det løfte, at i forbindelse med det her forslag behandler vi ikke problemerne med 30-ugers-reglen.

Hvis Folketinget siger nej til at gøre noget effektivt for at håndhæve loven – så er vi hos fru Aase D. Madsen – så er vi i en situation, hvor der ikke gælder lov og ret på dette område, for de 200.000, der har købt deres sommerhus i tilid til, at de flyttede ind i et rekreativt område, er retsløse. De har ikke længere nogen sikkerhed. Der er ingen, der beskytter deres retssikkerhed, selv om de overholder loven. Et lille mindretal, som efterhånden vokser sig stort, vil uden nogen form for repressalier kunne ødelægge det fritidsparadis, som de har satset på, da de købte deres sommerhus.

Det eneste anstændige for os at gøre er, som fru Henriette Kjær fuldstændig rigtigt siger, at sige: Så er der frit slag på det her område. Folketinget kaster håndklædet i ringen; love, vi selv har vedtaget, kan ikke håndhæves, dem vil vi ikke gøre noget for at håndhæve, og så må vi meddele EU og den danske befolkning, at der ikke længere gælder nogen sommerhusregel, for konsekvensen af, at vi ikke kan håndhæve reglerne, er naturligvis, at så kan alle bo i et sommerhusområde, og som fru Henriette Kjær så rigtigt sagde, så vil det ikke længere være muligt at forhindre EU-borgere i at erhverve disse sommerhuse med det resultat naturligvis, at priserne vil stige ganske dramatisk, og den danske befolknings mulighed, den almindelige families mulighed for at erhverve sig et sommerhus vil blive reduceret. Det er det, der vil være konsekvensen, det er også på det rene.

Derfor beundrer jeg fru Aase D. Madsens synspunkt. Jeg kan ikke sige, hvor meget jeg beundrer en klar tale i stedet for den dér fugtige